Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

O'Keeffe Pescatore

Bosco Koopmans Bahlmann

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Μαΐου 1983.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1983 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Κατά τη διάρκεια ισχύος της αποφάσεως 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, της 1ης Ιουλίου 1981, σ. 1 και επ.) η επιχείρηση Klöckner, η οποία στην υπόθεση 244/81 [2] προσέβαλε την ανακοίνωση σχετικά με τις ποσοστώσεις της για το τρίτο τρίμηνο του 1981, έλαβε αντίστοιχες ανακοινώσεις για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 και τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1982.

Πρόκειται για την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1981 η οποία σε ό,τι αφορά το ποσοστό μειώσεως για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 — στηρίζεται στην απόφαση 2979/81 (ΕΕ L 298, της 17. 10. 1981, σ. 11), την απόφαση της 4ης Δεκεμβρίου 1981, η οποία στηρίζεται στην απόφαση 3328/81 που αφορά το πρώτο τρίμηνο του 1982·

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

2 — Υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

(ΕΕ L 334 της 21. 11. 1981, σ. 34), καθώς και την απόφαση της 24ης Μαρτίου 1982, η οποία καθόρισε το ποσοστό μειώσεως βάσει της αποφάσεως 532/82 (ΕΕ L 65, της 9. 3. 1982, σ. 5).

Κατά των πράξεων αυτών επίσης ασκήθηκαν οι προσφυγές της 8ης Δεκεμβρίου 1981, της 15ης Ιανουαρίου 1982 και της 28ης Απριλίου 1982 ενώπιον του Δικαστηρίου.

Τα αιτήματα της πρώτης από τις προαναφερόμενες προσφυγές — υπόθεση 311/81 — είναι τα ακόλουθα:

1. να ακυρώσει την απόφαση της καθής, της 26ης Οκτωβρίου 1981·

2. επικουρικώς:
   α) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής που προβλέπει η εν λόγω απόφαση εφόσον είναι μικρότερες για τις ομάδες προϊόντων Ια και Ι6·
   6) να ακυρώσει τις ποσοστώσεις παραγωγής, εφόσον αυτή αποδεδειγμένα προορίζεται για τρίτες χώρες·
   γ) να ακυρώσει την απόφαση, καθόσον καθορίζει ένα μέρος της ποσοστώσεως παραγωγής που μπορεί να διατεθεί στην κοινοτική αγορά.

Στις υποθέσεις 30/82 και 136/82 τα αιτήματα είναι τα ίδια — εκτός από το ότι το κύριο αίτημα αναφέρεται κάθε φορά σε διαφορετική απόφαση — και μόνο στο πλαίσιο του επικουρικού αιτήματος 2α) τα αιτήματα αναφέρονται σε διαφορετικά μεγέθη.

Και στις υποθέσεις αυτές η Επιτροπή θεωρεί ομόφωνα τα επικουρικά αιτήματα 2α) και 26) απαράδεκτα και έχει τη γνώμη ότι το κύριο αίτημα και το επικουρικό αίτημα 2γ) πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

Και επί των τριών αυτών υποθέσεων, από κοινού, έχω ακόμη να διατυπώσω, με συντομία, τα εξής:

1. Η κύρια βάση των προσφυγών είναι και στις τρεις υποθέσεις που μας απασχολούν σήμερα παρόμοια με αυτά της υποθέσεως 244/81 [1].

Η αιτίαση που διατυπώθηκε είναι ότι με τη ρύθμιση των ποσοστώσεων παραβιάστηκε η ελάχιστη απασχόληση που επιβάλλει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, συνεπεία του οποίου, μετά την έκδοση αποφάσεως στην υπόθεση 119/81 [2], διατυπώθηκε η μομφή ότι η ρύθμιση περί ποσοστώσεων κακώς δεν περιέχει καμία ρήτρα που να αποτρέπει την κατάσταση ανάγκης και να διασφαλίζει την επιβίωση της προσφεύγουσας. Περαιτέρω, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι υπάρχει παράβαση ουσιώδους τύπου, διότι δεν αιτιολογήθηκε η επιδείνωση της καταστάσεως της προσφεύγουσας συνεπεία της αποφάσεως 1831/81 — σε σύγκριση με την κατάστασή της μετά την απόφαση 2794/80. Αναφέρω, ακόμη, τη γνωστή ήδη αιτίαση ότι δεν ελήφθησαν υπόψη οι συνέπειες της απαγορεύσεως των επιδοτήσεων που προβλέπει το άρθρο 4, στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ, καθώς και την αιτίαση ότι ανεπίτρεπτα επιβλήθηκαν περιορισμοί στις εξαγωγές προς τρίτες χώρες και ανεπίτρεπτα, επίσης, καθορίστηκαν ποσοστώσεις παραδόσεως μέσα στην Κοινή Αγορά. Υπάρχει, τέλος, ο ισχυρισμός της ελλείψεως σύμφωνης γνώμης του Συμβουλίου των υπουργών για την απόφαση 1831/81.

Δεν χρειάζεται να επανέλθω λεπτομερώς επί όλων αυτών, ιδίως εφόσον έχω ήδη εξετάσει τις τυχόν αποχρώσεις και ιδιομορφίες του παρουσιάζουν μεταξύ τους οι ισχυρισμοί των υποθέσεων αυτών, όταν έλαβα θέση επί των αντίστοιχων αιτιάσεων

1 — Υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2 — Απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 στην υπόθεση 119/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1982, σ. 2627.

στο πλαίσιο της υποθέσεως 244/81 [1]. Παραπέμπω λοιπόν απλώς στα όσα ανέπτυξα στις προτάσεις μου στην αμέσως ανωτέρω υπόθεση και σημειώνω απλώς συνοψίζοντας ότι μόνο η αιτίαση ότι το σύστημα των ποσοστώσεων δεν προέβλεψε κατά τρόπο ικανοποιητικό να λαμβάνονται υπόψη καταστάσεις ανάγκης, καθώς και η αιτίαση ότι η απόφαση 1831/81 δεν αιτιολογεί επαρκώς την επιδείνωση της καταστάσεως των επιχειρήσεων, οι οποίες σύμφωνα με την προηγούμενη ρύθμιση έχουν τη δυνατότητα ειδικών προσαρμογών της παραγωγής αναφοράς τους, είναι βάσιμες, όπως, επίσης, ότι μπορεί να υποστηριχθεί η άποψη ότι η τελευταία αυτή συνέπεια του νέου συστήματος δεν δικαιολογείται αντικειμενικά.

Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνουν δεκτά τα κύρια αιτήματα στις εν λόγω τρεις υποθέσεις: οι ανακοινώσεις των ποσοστώσεων προς την προσφεύγουσα πρέπει να ακυρωθούν, διότι η νομική τους βάση, η απόφαση 1831/81, είναι προφανώς ελαττωματική.

2. Συμπληρωματικά στις υποθέσεις 30/82 και 136/82 προβλήθηκε, για πρώτη φορά στο υπόμνημα αντικρούσεως, σε σχέση με τον πρώτο ισχυρισμό, το πρόσθετο επιχείρημα, ότι η Επιτροπή εφάρμοσε εσφαλμένα το άρθρο 4, ψηφίο 3 της αποφάσεως 2794/80, σε συνδυασμό με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο 6) της αποφάσεως 1831/81. Η Επιτροπή εκτίμησε, πράγματι, σε υπερβολικά μικρό βαθμό την ικανότητα της προσφεύγουσας για τα έτη 1977 μέχρι 1979 και κατέληξε, έτσι, σε μια υπερβολικά μικρή αύξηση της παραγωγής αναφοράς σύμφωνα με τον κανόνα αναπροσαρμογής του άρθρου 4, ψηφίο 3. Αν η Επιτροπή είχε υπολογίσει — όπως θα έπρεπε — την ικανότητα παραγωγής του ελασματουργείου ΙΙ της προσφεύγουσας, στη Βρέμη, στο ύψος των 459 000 τόνων/μήνα, θα είχε χορηγήσει στην προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της αποφάσεως 2794/80, υψηλότερες ποσοστώσεις και το γεγονός αυτό θα είχε θετικές γι' αυτήν επιπτώσεις κατά το σχηματισμό του αριθμητικού μέσου όρου, σύμφωνα με το άρθρο 6 της αποφάσεως 1831/81 — λεπτομέρειες για τη ρύθμιση αυτή ανέφερα κατά την έκθεση των περιστατικών στις προτάσεις μου επί της υποθέσεως 244/81 [1].

Δεν είμαι βέβαιος αν η προσφεύγουσα επιμένει στην αιτίαση αυτή μετά την έκδοση της αποφάσεως 119/81 [2] η οποία εκδόθηκε μετά τη σύνταξη του τελευταίου της υπομνήματος. Αυτό παραμένει επίσης αμφίβολο, διότι κατά την προφορική διαδικασία δεν έκανε λόγο σχετικά.

Όπως κι αν είναι, εύκολα αποδεικνύεται ότι με τέτοια επιχειρήματα δεν μπορεί να προκύψει συμπληρωματικός λόγος ακυρώσεως.

Όπως ορθά ανέφερε η Επιτροπή, σημασία για το άρθρο 6 της αποφάσεως 1831/81 έχουν μόνο οι ποσοστώσεις παραγωγής για το πρώτο τρίμηνο του 1980 και το πρώτο τρίμηνο του 1981 και τόνισε ότι οι σχετικές αποφάσεις, καθόσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 4, ψηφίο 3 της αποφάσεως 2794/80, δεν έχουν προσβληθεί από την προσφεύγουσα. Η Επιτροπή μπορούσε να βασιστεί σχετικά στα μεγέθη που είχε τότε διαπιστώσει και δεν φαίνεται ορθό — πρόκειται σαφώς για *ατομικές* πράξεις — να επανέλθουμε σ' αυτό μετά την πάροδο της προθεσμίας για άσκηση προσφυγής. Εξάλλου, σημαντικό στοιχείο είναι ότι

1 — Υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

2 — Απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 στην υπόθεση 119/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1982, σ. 2627.

ανάλογη αιτίαση — ως προς το δεύτερο τρίμηνο του 1981 — είχε διατυπωθεί στην υπόθεση 119/81 [1] και ότι το Δικαστήριο δέχτηκε σχετικώς ότι δεν μπορούσε να γίνει λόγος για εσφαλμένη εφαρμογή του άρθρου 4, ψηφίο 3 της αποφάσεως 2794/80, λόγω πεπλανημένης εκτιμήσεως της ικανότητας της προσφεύγουσας κατά τα έτη 1977 μέχρι 1979. Δεν διαπιστώνονται νέα περιστατικά ή αποδείξεις, αντιθέτως δε η προσφεύγουσα παραπέμπει κατ' ουσία σε στοιχεία που προσκομίστηκαν στα πλαίσια της υποθέσεως 119/81 [1]. Εφόσον τότε δεν ήταν επαρκή για να αποδειχτεί ότι η ικανότητα της προσφεύγουσας κατά τα έτη 1977 μέχρι 1979 έπρεπε να εκτιμηθεί σε μεγαλύτερο ύψος, δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ότι το Δικαστήριο θα προβεί τώρα σε διαφορετική αξιολόγηση για το ίδιο χρονικό διάστημα.

Μπορεί ακόμα να προστεθεί στο σημείο αυτό το εξής: Αν το Δικαστήριο δεχθεί την άποψη που διετύπωσα στην υπόθεση 303/81 [2] και αναγνωρίσει ότι κατά ορθή εφαρμογή του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80 έπρεπε να χορηγηθούν στη προσφεύγουσα μεγαλύτερες ποσοστώσεις παραγωγής κατά το πρωτο τρίμηνο του 1981, αυτό θα πρέπει να έχει τουλάχιστον επιπτώσεις στο πλαίσιο του άρθρου 6 της αποφάσεως 1831/81 που αναφέρεται πράγματι σε όλες τις αναπροσαρμογές που εγκρίθηκαν· επομένως θα πρέπει να γίνει νέος υπολογισμός των ποσοστώσεων που δικαιούται βάσει της αποφάσεως 1831/81.

3. Σε ό,τι αφορά, τέλος, τα επικουρικά αιτήματα στις υπό κρίση προσφυγές, μπορώ και εδώ να παραπέμψω σχετικά — εφόσον, εκτός από τους αριθμούς που αναφέρθηκαν, συμπίπτουν με τα επικουρικά αιτήματα 2 α), 2 γ) και 2 δ) της υποθέσεως 244/81 [3] — απλώς στις προτάσεις μου για την τελευταία αυτή υπόθεση. Πρέπει, επομένως, να θωρηθεί ότι, αφενός μεν, το επικουρικό αίτημα 2α) δεν υφίσταται πλέον μετά τη μεταβολή της νομικής βάσης της προσφυγής, αφετέρου δε, να γίνει δεκτό ότι τα επικουρικά αιτήματα 2β) και 2γ) είναι οπωσδήποτε αβάσιμα.

4. Κατόπιν όλων αυτών, προτείνω να γίνουν δεκτές οι προσφυγές 311/81, 30/82 και 136/82, να ακυρωθούν οι ανακοινώσεις των ποσοστώσεων προς την προσφεύγουσα για το τέταρτο τρίμηνο του 1981 και τα δύο πρώτα τρίμηνα του έτους 1982 και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

1 — Απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 στην υπόθεση 119/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Συλλογή 1982, σ. 2627.

2 — Υπόθεση 303/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

3 — Υπόθεση 244/81, Klöckner-Werke AG κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.